

Червеношийката.

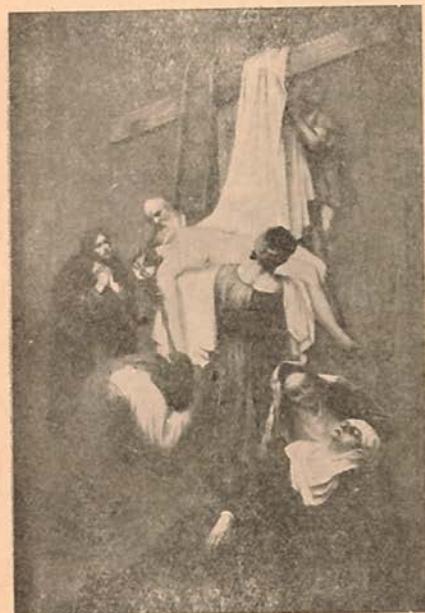
(легенда)

Когато дъдо Господъ създаде всички животни и птици и ги назова съ имена, Той създаде и една малка сива птичка.

— Помни, че името ти е Червеношийка, — каза Богъ на птичката.

Тогава Той я сложи на ржката си и я пустна да хвръкне.

Птичката полетѣ и разгледа хубавата земя, кѫдето трѣбаше да

живѣе. Поиска ѝ се да види и себе си. Огледа се въ единъ тихъ и бистъръ потокъ, и видѣ, че бѣше цѣлата сива. Въртѣ се, обръща се надъ водата, но не можа да съгледа ни едно червено перце. Стана ѝ болно и тя полетѣ къмъ своя Творецъ.

— Дъдо Господи, — попита тя, — защо се казвамъ Червеношийка, когато съмъ сива отъ човеката до опашката? Когато нѣмамъ нито едно червено перце?

Съ кротка и блага усмивка дъдо Господъ отговори:

— Нарекълъ съмъ те Червеношийка и така ще се казвашъ. А червени перца на шийката си ще получишъ, когато ги заслужишъ.

Птичката замълча и литна надъ райската градина, като размисляше дълбоко. Какво би могла да направи тя, една толкова малка птичка, та да получи червени пера?

Безброй много години минаха отъ този денъ. Животни, птици и хора бѣха напустнали рая и заселили по земята, но малката Червеношийка все още бѣше сива.

Единъ денъ тя кацна на своя храстъ, надъ гнѣздото на малките си и се замисли. Какво ли не бѣше направила тя, и родителите ѝ, и дѣдите ѝ, и прадѣдите ѝ, за да заслужатъ червени перца? Тѣ проявиха и доброта, и смирене, и храбростъ, и хубава пѣсенъ! Но, уви! Мечтаните червени перца не израстоха.

Въ тоя моментъ отъ вратитѣ на Иерусалимъ започнаха да излизатъ много хора и цѣла тѣлпа се отправи къмъ хълма, кѫдето бѣ гнѣздото на птичката.

Зададоха се конници на горди коне, войници съ дълги копия, палачи съ гвоздei и чукове. Тамъ имаше и горделиви свещеници, и сѫдии, и плачещи жени, а предъ тѣхъ тѣлпа отъ безочливи хора, грозна свита отъ улични зѣплювци.

Малката сива птичка седѣше трепереща на гнѣздото си. Тя се боеше, че всѣки мигъ храсталака ще бѫде сгазенъ и нейните рожби убити.